

Weekklapper.

Een sombere week is het geweest, sedert we onze laatste kroniek schreven... In de week van 11-18 November hebben we weinig de zon gezien. « 't Is de moeite niet, om op te staan », zei luie Flip tot zijn vrouw. « **Wie** niet vroeg opstaat, geraakt niet door de wereld », verzekerde Mie. « **Ge** kunt gelijk hebben », hernam Flip, « maar ik heb altijd hooren zeggen, dat ge, om door te wereld te geraken, goed uitgeslapen moet zijn ! » En hij keerde zich maar weer eens in zijn bed om. Karel, daarentegen had gaarne, dat zijn vrouw sliep,. Zekeren keer kwam hij weer tegen vier uur in den ochtend thuis. De haan kraaide. « Stom beest, maak nu toch zoo'n lawaai niet ! » riep Karel. « Ik moet mijn hennen wekken », antwoordde de haan. « **Ja**, maar het ergste is, dat ge ook mijn hen wekt en ik al het gekakel krijg ». Broozen, een andere plakker gaf minder om dat gekakel. En toen om twee uur 's nachts, bij het afscheid nemen, zijn vrienden vroegen : « Wat zult ge nu aan uw vrouw zeggen ? » antwoordde hij :

— Wat ik zal zeggen ? Goeden morgen ! En de rest zal zij wel zeggen ».

Maar 't zijn ongelukkige gezinnen, waar de man zich zoo gedraagt en zijn huis verwaarloost. Een goed gezin moet steunen op liefde, toewijding, orde en vlijt.

De mist, die de zon voor ons verborg, heeft ons wat ver gevoerd. Die mist veroorzaakte op Maandag 13 November een treurig spoorwegongeval te Niel bij Boom.

Op 19 November herdenkt men de Heilige Elisabeth van Hongarië. Haar leven was zeer merkwaardig. De legende van Sint-Elisabeth van Hongarië komt tot ons uit de donkere middeleeuwen als een verhaal, een symbool van den strijd der Christelijke liefde tegen de heidensche barbaarschheid, zooals dit ook het geval is met Ste Godelieve van Ghistel, St. Amelberga van Mater.

Elisabeth van Hongarië werd geboren in 1207. Als kind, dan als jonkvrouw deed zij veel weldadigheid; zij was landgravin, maar bij haar paleis opende ze een hospitaal voor zieken, voor arme pelgrims en weezen. Ze voedde dagelijks 900 armen. Ze verpleegde de zieken met eigen hand en wiesch zekeren dag een zieke, bij wien niemand om de besmetting durfde komen. Ze verkocht haar sieraden voor de armen, spon met haar hofdames en maakte kleederen. Ze was gehuwd en haar man, de landgraaf van Thuringen, verzettede zich tegen die milddadigheid. Eens ontmoette hij haar, toen ze in haar voorschoot brood aan de armen bracht. « Wat hebt ge daar ? » riep de vorst achterdochtig. — « O, het zijn rozen », antwoordde Elisabeth en, toen ze den inhoud toonde was het brood in prachtige bloemen veranderd. Dergelijke legende wordt ook van Ste Godelieve verhaald. Toen haar man stierf, werd Elisabeth van haar rang beroofd. Ze moest het pa'leis verlaten. Al haar eigen

goederen had ze weggegeven. Ze was nu doodarm en doolde rond, sliep in stallen en schuren en bedelde haar brood. Ondank is 's werelds loon. En dat ondervond ook Elisabeth. Velen, die vroeger haar hulp hadden ontvangen bespotten haar nu. Een oude vrouw wierp haar zekeren dag in de modder. Elisabeth bleef onder dat alles verduuldig en blijmoedig. Ze ging dan verpleegster worden in een hospitaal, waar ze weldra overste werd en haar taak vervulde tot aan haar dood, op 19 November 1231. Toen ze kalm stierf vlogen de vogels in haar kamer en kweelden rond haar sponde... En toen ze boven aarde lag, kwamen duizenden bij haar lijk knielen, zooals ze later ook haar graf vereerden, in de kerk van Marburg.

Haar leven toont veel gelijkenis met Elisabeth van Portugal, die omstreeks denzelfden tijd leefde. Toen deze twaalf jaar oud was, moest ze Denys, koning van Portugal huwen. Hij was een losbol en had verscheidene minnaressen. Elisabeth sleet daar droevige jaren, maar ze zocht troost in liefdadigheid. Ze werd daarbij geholpen door een godvruchtig page of dienaar. Een hoveling was daarover zeer jaloersch en hij besloot den page in het ongeluk te brengen. Hij verzekerde den koning, dat de koningin den page beminde en schuldige betrekkingen met hem had. Een lage ziel geloofft gaarne ook van anderen het kwaad, dat hij zelf bedrijft. En de koning besloot den page op vreeselijke wijze te straffen. Hij ging bij den kok en zei : « Straks stuur ik u een jongen man. Ge zult dien in den oven werpen en levend verbranden ». De vorst riep den page en zei : « Om tien uur moet gij bij den kok zijn. Hij heeft u wat te vertellen ». Daarna ontbood hij den hoveling en sprak : « Om kwart na tien moet ge aan den kok gaan vragen, of hij mijn bevel uitgevoerd heeft ».

Om tien uur wilde de page zich naar den kok begeven. Hij kwam voorbij de hofkapel. De mis begon juist en de page, door vroomheid gedreven, trad binnen. En hij vergat de boodschap en bleef in den dienst. De hoveling echter liep even na tien uur haastig naar den kok, maar deze meenend, dat hij den veroordeelde jonkman was, wierp hem in den oven. Toen de mis uit was, bedacht de page met schrik, dat hij nog zijn opdracht moest vervullen. Haastig trok hij naar den kok. Deze zag hem voor den bode aan en sprak : « Zeg aan den koning, dat ik gehandeld heb naar zijn wil ».

Als de vorst den page zag, was hij verbaasd, maar zijn verwondering steeg nog bij het hooren van de ware toedracht. Hij zag hierin het bewijs, dat de ware schuldige, de lasteraar gestraft was en de onschuldige bewaard.

Maar zoo gaat het in de wereld lang niet altijd en evenmin in ons land. Hoe veel schuldigen blijven de groote man. Denk maar eens aan veel onkeeraars ! En laster is een wapen, dat veel gebruikt wordt en heel wat ongeluk brengt. Wij, Vlamingen weten er van te spreken. Nu de hoogeschoolkwestie behandeld wordt, verspreidt men weer allerlei laster tegen de Vlamingen.

DE TREURWILG.

Ieder kent den treurwilg met zijn nederhangende takken. En in West-Vlaanderen vertelt men er de volgende legende van. Jozef en Maria moesten met het Kindeke Jesus voor de soldaten van Herodus vluchten.

Afgemat, hadden zij zich nedergezet onder een grooten boom, die daar geheel alleen stond te midden van een uitgestrekte vlakte. Daar zagen zij in de verte de soldaten van Herodes verschijnen en nergens was de minste wijkplaats te bespeuren. Zij stelden zich onder Gods bescherming en op hun knieën wachtten zij af wat er gebeuren zou. De soldaten kwamen en gingen voorbij, zonder hen aan te raken. Toen Jozef en Maria nu hun neergebogen hoofd ophieven, bemerkten zij tot hun verwondering, dat de boom zijn lange takken tot op den grond had nedergelaten, zoodat zij zich onder een groen looverdak bevonden, geheel onzichtbaar voor de soldaten. Het zaad van dien wonderbaren boom heeft zich over den aardbol verspreid en zoo groeiden daaruit de treurwilgen op.

Kloppen en kloppen.

Pieter stond aan zijn huis te weenen. Een oude dame wil hem troosten en vraagt : « Wat scheelt er aan mijn jongen ? »

« Ik had stof aan mijn nieuwe broek ».

« Maar het is er al af, ventje ».

« Dat weet ik wel ».

« Waarom weent ge dan nog ».

« Omdat moeder me niet eerst mijn broek liet afdoen, voor ze het stof er uit klopte.

Hij had het laatste woord.

Vriend. Ik meende, dat gij thuis altijd het laatste woord hadt. En toen ik u gisteren bezocht, was uw vrouw altijd aan 't kommandeeren.

Echtgenoot. Maar toch heb ik altijd het laatste woord. Zei ik niet ieder keer : « Ge hebt gelijk, lieve ? »

Te gediensig.

Een heer ziet een manneke van acht jaar beteuterd aan een deur staan. De knaap had al tweemaal willen bellen, maar kon aan de bel niet.

— Kom, vriendje, 'k zal ik eens bellen voor u, zei de heer.

— Dank u, Meneer, antwoordde 't kereltje en meteen, toen het gerucht in de gang hoorbaar werd, vervolgde hij :

— Nu moeten we gaan loopen, meneer, want ze zijn daar...

N^r 4. Prijs 35 cent. — Abonn. per jaar 20,80 fr. 25 November 1922.

'T VLAAMSCH GEZIN

Geïllustreerd Weekblad

Redactie-Uitgave : Gebr. HANS, Contich.

Filips Van Artevelde

en andere verhalen

door A. HANS

